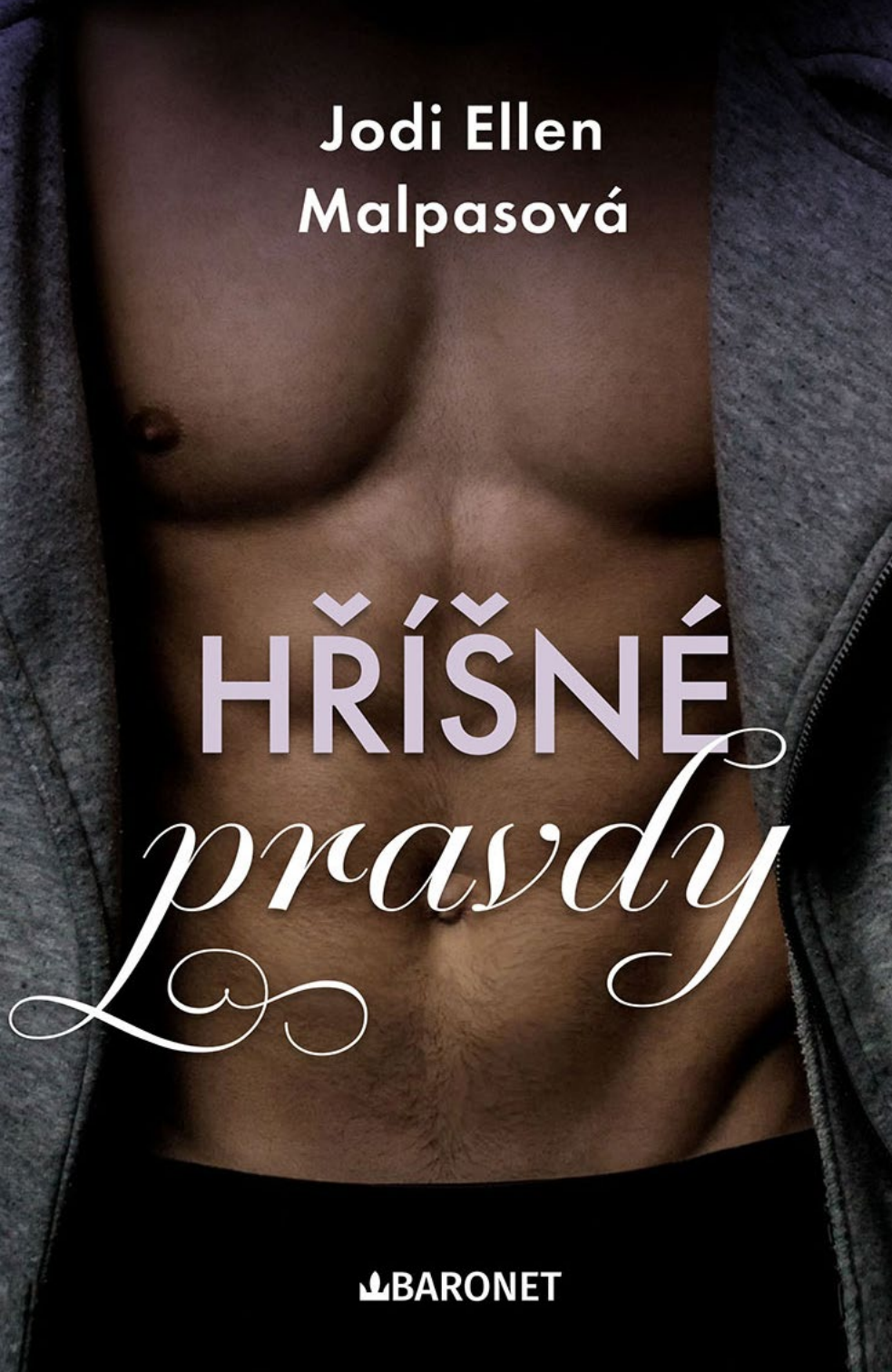

Jodi Ellen
Malpasová

HŘÍŠNÉ
pravdy

 BARONET

Hříšné pravdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Jodi Ellen Malpasová
Hříšné pravdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jodi Ellen
Malpasová

***Hříšné
pravdy***

Jodi Ellen
Malpasová

Hříšné pravdy

 BARONET

Pro Louiho.

Bez tebe, schouleného u mého stolu,
není můj čas psaní stejný.

Kapitola I

KAM SE VRTNU TEĎ?

Ve víru těch šílených událostí, které mi popletly hlavu a rozbolavěly srdce, teď nedokážu myslet na nic jiného. Opřu se čelem o okno vlaku a jen tupě sleduju ubíhající temnotu. Pravidelné houpání mě uklábá až k otupění. Uteč domů. To mi říká instinkt. Je to totiž poprvé od chvíle, kdy jsem opustila naši malou vesnici, kdy mám pocit, že je jednodušší se soustředit na minulost, kterou jsem se usilovně snažila nechat za sebou, než se pokoušet pochopit, co se odehrává právě teď.

Zavřu oči a v temnotě jako by se stavidla paměti rázem otevřela. Prudce mě zaplaví vize Beckera a vzpomínky, které bych nejraději vymazala. Jeho krásná andělská tvář, jeho šibalský úsměv, jeho vášeň, na které jsem se stala závislou. A city, které ve mně vyvolal, nečekané, ale tolik vzrušující. To on mě objevil, ale pak mě ztratil. Naplnil mě nadějí a touhou a pak mi je krutě vyrval. To on je příčinou mojí zkázy.

Protože jestli tuhle bitvu prohraju, Eleanor, budu mít pocit, že jsem zahodil šanci na něco absolutně neuvěřitelného.

Otevřu oči. Bylo to tak. Bylo to něco neuvěřitelného. My jsme byli neuvěřitelní. O to víc ho ale nenávidím za to, že mě připravil o ten dar, který mi dal. Dar života.

Vzal jsem tě do Countryscape, protože jsem chtěl, abys viděla to, co nikdo jiný nevidí.

Jen s obtížemi polykám, srdce se mi svírá bolestí. Viděla jsem do něj. Viděla jsem to, co nechtěl, aby viděl kdokoli jiný. On mě pustil dovnitř. Becker mi neodhalil jen svoji zoufalou snahu najít ztracenou sochu, své schopnosti podvodníka a podezřelé obchodní transakce, odhalil mi i své slabiny. Svou zranitelnost, svá tajemství. Svou bolest.

Byla to výbušná směs, která způsobila, že jsem se do něj bezhlavě zamilovala. A láska k němu mě přiměla přijmout všechny jeho temné stránky.

Věř mi, Eleanor. Prosím, musíš mi věřit.

„Ale tys mě vyděsil,“ říkám si pro sebe, jako by mě snad mohl z Londýna slyšet. Myslela jsem si, že jsem přišla na to, kdo je Becker Hunt. Všechno to bylo šokující, ale o to víc vzrušující. Jenže potom...

Rukou si promnu zápěstí a v tu chvíli cítím, jak mě neurvale tiskne k podlaze. Zavřu oči a vidím jeho obličej zakrytý kuklou. Slyším se, jak prosím o život.

Prosím, neubližujte mi.

Řekl mi, že se pokusí nezломit mi srdce. Neřekl, že se pokusí nezломit *mě samotnou*. Nikdy mě nevaroval, že když se s ním zapletu, můžu být v nebezpečí.

Skočila jsem do toho po hlavě, vědoma si všech rizik. Ani pověst moderního Casanovy mě neodradila. Ani to, jak byl bez váhání ochoten podvádět v obchodování, mě nepřimělo k úprku, jak by mělo. Cítila jsem se příliš živá. Vtáhl mne příliš hluboko. Zaslépil mne jeho odvážný, nebojácný přístup k životu a podnikání.

Teď jsem ale ztracená víc než ten poklad, který se tak zoufale snaží najít. A stejně jako ta socha pevně doufám, že už mne nikdy nenajde. Sáhnu si na hrud' a snažím se masírovat své zranění, aby bolest polevila, protože v hlou-

bi duše vím, že pokud Becker něco najít chce, tak to taky najde.

Brzdy vlaku zaskřípou, vytrhnou mě z mých vířících myšlenek a já vzhlednu. Tma ustoupí a objeví se špinavé nádražní nástupiště. Když si uvědomím, že se musím pohnout z místa a přemluvit své svaly ke spolupráci, vyvolá to ve mně další záchvat sklíčenosti, protože pohyb vyžaduje energii a já se cítím vyčerpaná.

S povzdechem vystoupím s ostatními cestujícími. Říkám si, že dcera přirozeně utíká za mámou, když je v krizi, bez ohledu na věk a na to, čeho se krize týká. Vadí mi, že jsem v krizi i to, že mám pocit, že je to naprosto zásadní životní zlom. Je načase vrátit se domů.

Taxík mě vysadí u bankomatu a já si vyberu hotovost, abych mohla řidiči zaplatit. Rozhodnu se, že ten kousek k našemu domu dojdou pěšky. Potřebuju čas, abych se vzpamatovala, smířila se s tím, že jsem zpátky, a přemýšlela o tom, co řeknu matce. Jak jí vysvětlím, proč jsem opustila svůj nový, vzrušující a šťastný život v Londýně?

Je ticho, pouliční lampy ještě svítí v tom temném zimním ránu. Pomalu kráčím po hlavní ulici, a když dojdou k otcovu obchodu, bezmyšlenkovitě se zastavím. Podívám se na ceduli s nápisem NA PRODEJ a srdce mě zabolí ještě o kousek víc.

Vejdu dovnitř a vdechnu tu starou vlhkou vůni. Je to příjemné. Něco známého ve světě, který nepoznávám.

Nic se tu nezměnilo. Každý kus starého nábytku je přesně tam, kde byl, když jsem tu byla naposledy. Na podlaze není kam šlápnout a na stěnách není vidět ani kousek zdiva, jsou celé pokryté pověšenými hodinami a obrazy. Pomalu se tu rozhlížím, až mi pohled padne na stoličku, na které táta

sedával celé hodiny a pracoval na svých pokladech. „Co budeme dělat s tím vším harampádím, tati?“ zeptám se do ticha a proplétám se mezi zaprášenými kusy nábytku.

Sehnu se a sfouknu prach z repliky viktoriánského příborníku. Zvedne se mračno prachu, drobné částčky se mi dostanou do nosu, kýchnu a zamírím do zadní místnosti pro kapesník. Uslyším ale zvuk otáčející se kliky a zarazím se.

Po zvuku poznám kliku dveří obchodu.

Prudce se otočím. Slunce ještě ani nevyšlo, nikdo nemůže vědět, že jsem zpátky doma. V Helstonu se zprávy šíří rychle, ale ne *tak* rychle.

„Eleanor?“ Hlas zazní vzdáleně a chraplavě, ale poznala bych ho kdekoli. Moje sklíčenost mizí a vystřídá ji strach.

Stojí u dveří a přes celou místnost mě pozoruje. Usmívá se.

Opravdu se usmívá?

„Brente.“ V mém hlase se nedá popřít šok, i když je podbarvený vztekem. Moje svaly se proberou k životu, narovnáám záda a už se nepotřebuju opírat o pracovní desku za zády. „Co tady děláš?“

Tiše zavře dveře, nespouští ze mě zrak, prohlíží si mě od hlavy k patě. „Myslel jsem, že bych tě měl zkontrolovat po tom incidentu s Huntem.“

„Prosím?“ Objevil se v mé vesnici, stovky kilometrů od Londýna, a ví, že *došlo k incidentu*? Co to má znamenat?

„Když jsi utekla, vypadala jsi rozrušeně. Měl jsem o tebe strach.“

Ještě o kousek couvnu a moje ostražitost se stupňuje. On mě viděl utíkat? „Byl jsi tam?“ zamumlám bezmyšlenkovitě a snažím se přimět svou mysl, aby se v ní vyjasnilo. Nejde mi to. Motá se mi tolik věcí dohromady, a teď ještě tohle? Nebyla jsem nic jiného než pěšák na Brentově a Beckerově

šachovnici. Naivní, hloupý idiot, který podcenil jejich rivalitu a vážnost hry, kterou spolu hrají.

„Co tě proboha tak rozrušilo?“ zeptá se a ignoruje mou otázku. „Co ti udělal?“

Neřeknu ani slovo, najednou jsem ve střehu. Snaží se vyzvídat. Proč? Je mu podezřelá ta falešná socha, za kterou díky Beckerově podvodu zaplatil nesmyslných padesát milionů? Nevím, a mělo by mi to být jedno. Do toho se nemůžu plést, a ani nechci. Už jsem se do toho zapletla až až. „Jak ses dostal dovnitř?“

Brent zvedne do výšky moje klíče, načež je položí na odkládací stolek. Copak jsem je nechala v zámku? „Věděla jsi o jeho pověsti, Eleanor.“

Tohle prohlášení mnou neotřese tak, jak by mělo. Místo toho ve mně vyvolá vztek. „Měl bys odejít,“ prohlásím a zažní to jistě. Já si totiž jsem jistá.

Věřím mu asi tolik jako Beckerovi, totiž ani trochu.

„Myslím, že si můžeme být navzájem užiteční,“ řekne, blíží se ke mně a přiměje mě ucouvnout. Jak to myslí? Na to se radši ani nebudu ptát. „Beckeru Huntovi se nedá věřit. Měli bychom na sebe dávat navzájem pozor.“

„Nechci mít nic společného s ním *ani* s tebou.“ Čím jsem znepokojenější, tím víc zní můj hlas nejistě, a to mě samo o sobě rozzlobí ještě víc. „Vypadni.“

Brent se najednou zarazí, oči se mu rozšíří a podívá se za mě. Trvá mi pár zmatených vteřin, než si uvědomím proč.

Pak se rozpoutá peklo.

Kapitola 2

„TY ZASRANEJ HAJZLE,“ zavrčí Becker, narazí do Brenta ze strany a s chraplavým výkřikem s ním udeří o zeď. Zvedne se mi žaludek.

„Ty zkurveneĵ podrazáku.“ Drží Brenta rukou pod krkem, aby se nemohl bránit, tělo se mu třese vzteky, zvedá ho a buší s ním o zeď. „Říkal jsem ti to, kurva.“ Zvedne ho a prudce s ním máchne, pak s ním udeří o jinou zeď a všude se rozlétnou zarámované obrázky. „Říkal jsem ti, aby ses od ní držel dál.“

Přestávám ovládat své svaly a zamrznu jako socha, jen bezmocně sleduju, jak Becker šílí a Brent od něj dostává nakládačku. Nechci se na to dívat, mám pocit, že mi vybuchne mozek.

Brentovi se Beckera podaří setřást, odstrčí ho a narovná si sako. „Abys do ní mohl zase zatnout ty svoje prolhaný drápy?“ Rychle se rozmáchne a praští Beckera pěstí do zubů, až se zapotácí a udělá pár kroků vzad. Zakryju si rukama ústa, nedokážu ale potlačit zalapání po dechu.

Becker se rychle sebere, vrhne se na Brenta, srazí ho na zem a obkročmo si na něj sedne. Zasadí mu přesně vednou ránu do obličeje a Brentovi ze rtu vytryskne krev.

„Oslepím tě tak, že se na ni nebudeš moct ani podívat.“

Prudký úder a Beckerova šílená výhružka mnou otřesou a já se vrátím zpátky na zem, do obchodu, kde se dva blázni

válejí po podlaze, rvou se, hekají a rozdávají rány na všechny strany. Už tak mi život rozmlátili na kusy; ať se propadnu, jestli je nechám rozmlátit i tátův obchod.

„A dost!“ vykřiknu, přiměju nohy, aby mne poslouchaly, a vrhnu se napříč místností. Popadnu první věc, která mi přijde pod ruku, je to Brentovo sako, a vši silou ji sevřu v ruku. Pak zaberu vši silou a strašně při tom křičím.

Nejsem si jistá, co se stane pak. V jednu chvíli tahám Brenta za sako, řvu a křičím jako pomatená, v další chvíli mi pak někdo podrazí nohy a já se zřítím na podlahu. Vykřiknu, když se mi hlava odrazí od zaprášené dřevěné podlahy a mně se před zamlženým zrakem objeví hvězdičky. Musím zavřít oči, aby se místnost kolem mě přestala točit.

„Eleanor.“ Cítím, jak mi někdo sevřel obličej třesoucíma se rukama, otevřu oči a pokouším se zaostřit, aby se deset Beckerů spojilo do jednoho. Hladí mě po tváři, po ruce, po noze, ve vlasech, zatímco se snažím mrkáním zaostřit. „Nespěchej, princezno,“ zamumlá, zvedne mě na klín, jemně mě kolébá. „Šššš.“ Znamý zvuk je jemnější než obvykle, chybí mu obvyklý sexuální podtext, je uklidňující a plný lásky. Vyvolává ve mně příliš mnoho vzpomínek na to, když jsem ho slyšela dřív, vnitřně začnu panikařit, chci ho odstrčit dřív, než pronikne za moje obranné zdi. Nejsem ale schopná nic dělat, když se mi točí hlava. Mumlám jen nesmyslná slova, slova, která dávají dokonalý smysl, ovšem jen v mojí hlavě.

Nech mě na pokoji. Jdi ode mě pryč. Jdi do hajzlu, ty prolhanej hajzle.

Pak zachytím pohled jeho nádherných očí, těch oříšků, co klamou, dívá se na mě s výrazem výčitek a provinění. Zelené tečky v očích mu nezáří, jsou matné. Vypadá vyčerpaně.

Zavřu oči a pokouším se před ním ukrýt. Je toho na mě moc. Jeho energie mě zaplaví ze všech stran a já jí odmítám znovu podlehnout. Snažím se mu vymanit, chci odsud utéct. „Nech mě na pokoji.“

Snadno mě fyzicky přemůže a přitáhne mě zpátky tam, kde mě chce mít. „Eleanor, prosím, jsi zraněná.“

„Ona o tvou pomoc nestojí.“ Brentův úšklebek přeruší naši malou potyčku, já se mimoděk uvolním a tím Beckerovi poskytnu příležitost, aby mě pevně chytil.

„Je zmatená,“ řekne tiše a nejistě, jako by o tom chtěl zoufale přesvědčit sám sebe.

Možná se nemůžu hýbat, hlava mi ale pořád funguje skvěle a vím, že zmatená rozhodně nejsem. Becker je podvodník a hajzl, to je prostě fakt.

Becker začne prudce oddechovat. „Máš, cos chtěl. Máš tu sochu. Eleanor k tomu nedostaneš.“

Brent má sochu, falešnou sochu. Když si na to vzpomenu, podívám se na věc úplně jasně. Brent tu je jen a jen proto, aby se pokusil *získat mě*, aby měl proti Beckerovi další bod? Pořád jsem jenom pitomý pěšák na jejich šachovnici.

„Copak tys ji dostal?“ zeptá se Brent, očividně ho to zajímá.

„Vypadni, Wilsone, nebo přísahám bohu, že tě odvezou v pytli na mrtvoly.“

Brent si odfrkne a na okamžik se objeví v mém zorném poli. Becker se dál ošívá, vnímám jeho trhavé pohyby hlavou i rameny. Ani na chvíli nepochybuju, že se chystá zaútočit. Beckerova zuřivost roste každou vteřinou, má pohled šílence, šílenství mu sálá z každého póru. Je přesvědčený, že rodina tohoto muže je odpovědná za smrt jeho otce. Tehdy cestou do Countryscape, když jsem se Beckera nic zlého netušíc zeptala na jeho rodiče, jsem začala tušit, jaký hněv

v sobě Becker Hunt ukrývá. Nic to ale nebylo ve srovnání s tím, čeho jsem svědkem teď. Tenhle drzý, povýšený proutník má i jinou stránku, a ta je smrtící. V tomto světle rychle blednou vzpomínky na toho veselého, vtipného obchodníka, na toho hravého, sebestředného egoistu, do něhož jsem se zamilovala.

„Ruce. Pryč.“ Becker ta slova odsekává se zatatou čelistí. „Už jsem skončil. Máš tu sochu. Vyhrál jsi. Tvoje rodina už mi toho vzala příliš mnoho, Wilsone. Radši umřu, než abys mi vzal i Eleanor. A teď vypadni.“

Můj vnitřní alarm se rozezní jako siréna, dožaduje se, abych se konečně probrala a profackovala Beckera za jeho opovázlivost. Samozřejmě lže, protože já vím, že ta zatracená socha je pořád ještě ztracená kdesi ve světě a Becker ji pořád chce. Začnu se kroutit a snažím se vyprostit z jeho sevření, to se mi ale vůbec nedaří. Brní mě ruce a nohy, nemám v nich cit, jsem tudíž nemotorná a nekoordinovaná.

„Pust' mě.“ Podaří se mi to procedit skrze zuby navzdory tomu, že mám opuchlý jazyk a suché rty, uvolním jednu ruku, máchnu s ní dozadu a podaří se mi ho chytit za rameno. Odstrčím se od něj, ale nedostanu se daleko, dověču se sotva k replice sekretáře ve stylu královny Anny. Přitáhnu se o něj, abych se dokázala postavit. Cítím na sobě Beckerův odhodlaný pohled, vpíjí do mě zrak, zatímco se snažím dostat se od něj fyzicky co nejdál, a já mám strach. Tohle mi určitě neusnadní on ani moje pitomé, rozbolavělé srdce. Ke strachu se proto přidá i hněv.

„Vypadni,“ zasyčím. „Vypadněte oba!“

„Jsi chytrá, Eleanor,“ zachraptí Brent vítězoslavně. „Nedovol, aby z tebe Becker Hunt udělal hlupáka.“ Dveře do obchodu se tiše otevrou a zase zavřou.

Brent je pryč, já se ale nemůžu uvolnit, protože Becker zůstal ležet na podlaze o kus dál a zírá na mě. „Odejdi,“ žádám ho.

„Eleanor, prosím, nech mě to vysvětlit,“ žadoní. „Neměla jsi být ve svém bytě.“

„To neznamená, že je to v pořádku!“ křičím. „Proč ses sakra vloupal do mého bytu?“ Nedává to žádný smysl.

„Potřeboval jsem vědět, kdo se tam vloupal v den, kdy jsme byli v Countryscape. Hledal jsem nějakou stopu. Cokoliv, co by mi pomohlo zjistit, kdo to byl.“

„Bývala bych tě tam pustila, dala bych ti klíče.“

„Nechtěl jsem, abys o tom věděla.“

„Co abych věděla?“

Podívá se na mě a já v tom pohledu vidím lítost. „Že jsi v nebezpečí.“

Ohromeně ucouvnu. „Cože?“

„Jakmile jsi začala pracovat v Hunt Corporation, vyvolalo to v oboru rozruch, princezno. To víš sama nejlíp. Víš, v jak zkaženém odvětví podnikám, lidé tam udělají cokoli, aby se dostali k informacím. Zatáhl jsem tě do svého světa, postavil jsem tě doprostřed toho všeho.“ Z každého jeho slova sálá lítost. Nelehce se na to dívá a těžko se to poslouchá. „Když jsme odjeli z Countryscape a našli tvůj byt vykradený, věděl jsem, že byla chyba připoutat si tě tak blízko k sobě.“ Vstane a přitom se vře čelist, načež udělá opatrný krok směrem ke mně. „Nechtěl jsem se tě ale vzdát, a ani teď to nechci.“

„Už je pozdě.“ Odvrátím pohled. Můj otec měl pravdu. Svět nejvzácnějších starožitností a umění nestojí za ty problémy. Nemá smysl pro něj riskovat život.

„Neodstrkuj mě od sebe, Eleanor.“ Natáhne se po mé ruce a já ucuknu. Třesu se strachy. Opravdu se bojím. Pro-

blém je, že nevím, jestli mě děsí to, co mi Becker řekl, a potenciální nebezpečí, nebo jestli se bojím toho, co se mnou může udělat, jak se díky němu můžu cítit, jak dokáže zakrýt moje zoufalství štěstím, které mě zaslepuje. „Už se ke mně nikdy nepřibližuj.“

„To nedokážu,“ opáčí Becker tiše, čímž můj strach ještě posílí a potvrdí, že to, čeho se bojím, je ve skutečnosti on. Děsí mě, jak snadno mě vtahuje do svého fascinujícího světa, jak lehce ho přijímám. Děsí mě, jak snadné by bylo podlehnout a poddat se mu, dovolit mu, aby mě vzal do náruče, nechat ho, aby se omluvil, že mě vyděsil, připustit, aby mě znovu okouznil svým úsměvem i troufalostí. Vrátit se do Havenu, na místo, které mám ze všeho na světě nejradši, a ponořit se do toho blaženého klidu, které mi nabízí. Znovu podlehnout Beckerovu kouzlu.

Dívám se na něj, na lovce pokladů plného sil, vášně a odvahy, a v uších mi zní Brentova pravdivá slova. *Nedovol, aby z tebe Becker Hunt udělal hlupáka.* Musím být chytrá a udržet to tak.

Rozum teď musí zvítězit nad srdcem. Zvednu bradu a přitnutí se na něm spočinout pohledem. Venku mrzne, ale jeho chrání před zimním chladem jen šedé tričko a tepláky. Vypadá vyčerpaně, je unavený a vystresovaný. „Už si nemusíte dělat starosti, pane Hunte, teď už s vámi nemám nic společného, takže jsem v bezpečí, že?“ Nedám mu šanci odpovědět. „A nemějte obavy. Nebudu po vás chtít doporučení.“ Mluvím klidně, v hlase ani náznak paniky, s jistotou, kterou ani Becker nemůže zpochybnit. Když pootevře ústa a pohled zabloudí do neurčita, vím, že to neudělá. Chvilí na mě zírá, možná čeká, že mu zabráním v odchodu. Na to ale bude čekat dlouho. „Jdi najít svůj drahocenný poklad, Beckere. Já končím.“

Škubne sebou a mě to zvráceně potěší. Rychle se ale vzpamatuje, pomalu přikývne, ustoupí, hrozně pomalu se otočí a vezme za kliku.

Jeho rezignace u mě vyvolá výčitky svědomí, které se pokusím ignorovat.

Otevře dveře a na prahu chvíli zaváhá. Je málem slyšet, jak se mu hlavou honí myšlenky, nejspíš se pokouší přijít na cokoli, čím by se mohl vykoupit, cokoli, čím by mě mohl získat zpět. Nic takového ale není.

Otevře dveře. Zarazí se. Nadechne se. Pak dveře zase zavře a vidím, jak sevře ruce v pěst.

Strnu v očekávání toho, co přijde dál, nedokážu ale přemýšlet dost rychle na to, abych to dokázala odhalit. Prudce se otočí. „Vlastně ne.“ Ukáže na mě prstem. „Ne.“

Vyrazí vpřed a já přinutím své nohy k pohybu, potácím se mezi kusy nábytku a snažím se udržet mezi námi odstup. Nemám kam utéct a svým ústupem jsem se dostala do kouta, do pasti. Stačí pár kroků a stojí těsně u mě. „Ne,“ vykřikne znovu a jeho výbuch mě zasáhne přímo do obličeje. „Ne.“ Udeří dlaní do zdi vedle mé hlavy, až sebou škubnu. „Ne.“ Vzápětí udeří druhou dlaní do stěny na druhé straně mého obličeje.

„Ano.“ V panice bezmyšlenkovitě vypálím to slovo, aniž bych věřila, že to bude mít nějaký účinek. Jsem uvězněná v jeho náruči. Zbaběle odvrátím tvář, abych se vyhnula jeho pohledu.

„Ne, princezno,“ vydechne tiše.

„Neříkej mi princezno,“ odseknu a rozzlobí mě, jak mi to připomene naše slovní přestřelky.

„Princezno,“ zašeptá mi znovu do ucha, sotva slyšitelně.

Cítím, jak se mi rozhoří a rozproudí krev v žilách.

„Běž pryč,“ zašeptám sotva slyšitelně, on mě ale slyší.

„Přinut mě.“

Zavrtím hlavou. Víím, co dělá. Chce mě přimět, abych se ho dotkla.

„Dej na mě ruce a odstrč mě, Eleanor.“

„Přestaň.“

Odlepí dlaň od stěny, chytí mě za spodní čelist a přinutí mě, abych se obličejem obrátila k němu. Bráním se mu ze všech sil v hrůze z následků, kdybych ho nechala zvítězit. Vší silou proto zavřu oči, jakmile moje slabost podlehne jeho síle.

„Ne,“ vydechne, přiblíží se ke mně a přitiskne své tělo k mému. Naše těla splynou v jedno a mně se rozbuší srdce. „Otevři oči.“

Zavrtím hlavou, jak jen mi to jeho pevné objetí dovolí, tvrdošíjně se bráním dát mu to, co chce, protože ví, že mě to zlomí, a já to moc dobře víím taky. Je chytrý, ale taky je to bezohledný bastard beze stopy morálky. To jsem ale věděla vždycky a do jisté míry jsem to na něm milovala.

Z brady mi rukou sklouzne na zátylek, pevně mi ho tiskne, mačká mě oběma rukama a drží mi hlavu ve svých velkých dlaních. Zakloní mi hlavu, aby dostal můj obličej do správného úhlu, a pak na rtech ucítím povědomý horký dech. Blíží se ke mně, nedokážu to zadržet. Mozek mi hoří, taje, křičí a ječí na mě nesmyslné pokyny, chrlí je jeden za druhým v naději, že se podle nich zařídím. Já to ale nedokážu. Tělo se odmítá hnout a v srdci mi vyvstane vzpomínka na tu zvrácenou radost, která ho naplní pokaždé, když se mu podaří překonat mé obranné mechanismy. Jsem prostě v koncích.

„Prosím.“ Vydechne to slovo, až mě zašimrá na kůži, a přitiskne se ke mně slabinami. Proti své vůli otevřu oči

a on dlouze, úlevně vydechne. „Jen s tebou jsem celý, Eleanor.“ Pohled jeho očí je jako kulka doprostřed čela, dívá se na mě prosebně, upřímně a utrápeně. „Nesnáším se za to, co jsem ti udělal. Co jsem *nám* udělal. Snažil jsem se tě chránit. *Musím* tě chránit a taky to kurva udělám, ať už se ti to líbí, nebo ne.“

Zírám na něj a jsem ztracená. Srdce bojuje s hlavou. *Vysvětli mi to.* Teď je toho k vysvětlování víc než kdykoli dřív. Jedno ovšem chápu i bez vysvětlování: riziko, že mi tenhle člověk zlomí srdce, je teď větší než kdykoli dřív, zdá se mi nevyhnutelné.

Hlava musí zvítězit nad srdcem, Eleanor!

Natáhnu ruce za krk a položím své dlaně na jeho. Nemusím ho odstrkovat, Becker se podvolí mému doteku a pomalu zvedne ruce. Propletu své prsty s jeho, hladím ho a hravě se ho dotýkám, užívám si to, než jeho ruce jemně vezmu do dlaní a stisknu je mezi námi, čímž přeruším dotek našich těl. Celou dobu si upřeně hledíme do očí a beze slov spolu komunikujeme. Snažím se mu sdělit, že jsme spolu skončili. V jeho očích vidím pochopení. Ví, že mě ztratil.

„Díky tobě jsem se cítila tak živá.“ Chci, aby ode mě odcházel s vědomím toho, co způsobil. Ale ještě víc stojím o to, aby pochopil, že se chci a dokážu pohnout dál.

Becker mi lehce stiskne ruku, nakloní se ke mně a jemně se mě dotkne na tváři. Hledá ujištění, které mu nedokážu dát. Zhluboka se nadechnu, seberu všechny znovunabyté síly i duchapřítomnost. Sílu a ducha, které pro mě objevil právě Becker Hunt. „Já v budoucnosti znovu najdu vášně i oddanost. Ty ale nikdy nezískáš takovou loajalitu a přijetí.“

Prudce zamrká, stojí tu přede mnou se svěšenou hlavou, ruce mu bezvládně visí podél těla. Vidím, jak se musí posta-

vit čelem ke svým chybám, jak se trápí, protože musí čelit pravdě, a dodá mi to útěchu v mém zoufalství. „Zatáhl jsi mě do toho a pak jsi mě odstrčil, pořád dokola...“

„Odstrčil jsem tě, protože jsem věděl, že když k sobě budeme mít příliš blízko, tak tě tím ohrozím!“ Probere se, prudce se nadechne, odskočí ode mě a prudkými kroky rázuje k oknu. Pak dlaněmi uhodí do okenní římsy. Vidím pohyb v jeho zádech, jak prudce oddechuje, z těch trhavých pohybů vyzařuje napětí. „Pokaždé, když jsem tě uviděl, jsem cítil, jak se mi děje cosi uvnitř – v tom taxíku, v Parson's, i v té kavárně. Ale ve chvíli, kdy jsem tě spatřil ve své velké hale, zatímco jsem se díval dolů ze svého bytu, mi bylo jasné, co musím udělat.“

„Cože?“ zeptám se, odlepím se od zdi a postavím se pevně jako skála. „Co jsi *musel* udělat, Beckere?“

„Věděl jsem, že tě musím nechat odejít.“

Odejít? Udělal přece přesný opak. „To jsi ale neudělal. Dal jsi mi tu práci.“

„Chtěl jsem tebe.“

„Dostals mě.“

„Pak jsem tě chtěl ještě víc.“

„A dostals ještě víc,“ připomenu mu a zatnu zuby, jak se bráním vzpomínkám na naše blízká setkání.

Odstrčí se od římsy a otočí se. „Pak jsem tě chtěl ještě víc. Ztratil jsem ze zřetele svůj cíl, Eleanor. Ztratil jsem s tebou jasný náhled na věc.“ Drží se ode mě dál, nespouští ze mě ale zrak. „Strašně jsem tě chtěl odstrčit, ale ještě víc jsem toužil po tom, se k tobě přiblížit, přitáhnout si tě.“

Nedokážu zpracovat, co mi říká, a už vůbec nejsem schopna slova. Rozhostí se tedy ticho a zaplní ten prázdný prostor, zatímco se Becker chvěje a já se snažím pochopit,

co mi říká. „Dokonale jsi zapadla.“ Mluví pevně a nahlas. „Nemyslím paní Pottsovou ani dědečka. Zapadla jsi ke mně. Do mé svatyně. Do mého světa.“

Odvrátím pohled a bráním se síle jeho slov. Ještě jsem ale nepřišla o rozum a ten mi napovídá, že bych mu neměla věřit. Mé srdce mě ale zradí, a stejně tak i mé tělo.

„Všechno jsem zkazil, Eleanor. Dovol mi to napravit.“ Pomalu a opatrně se ke mně přiblíží. „Prosím.“ Zašeptá svou poslední prosbu, znovu se ke mně natáhne a prosí mě o svolení. Jeho otevřená ruka se vznáší ve vzduchu, chvěje se jako list, zatímco čeká, až něco řeknu. Nevím ale, co mám říct. Moje myšlenky se soustředí na jednu jedinou věc, protože je nejzřejmější.

Jeho lítost.

Ani zdaleka se jeho lítost neblíží té mojí. „Sbohem, pane Hunte.“ Otočím se a projdu do zadní místnosti, zrychleně dýchám, hlava se mi točí.

Až když uslyším, jak se zavírají dveře, dokážu se uvolnit. Rychle se mi ale vrátí pocit všezahrnující prázdnoty.

Kapitola 3

HNED JAK SPATŘÍM NÁŠ DOMEK, se ve mně rozhostí pocit úlevy. Stojí mezi dalšími dvěma venkovskými domky. Oba jsou větší než ten náš, který vypadá jako z obrázkové knížky. Je to roztomilá, útulná chaloupka s malými okny a doškovou střechou. Působí absolutně idylicky, na nic si nehraje. Za tou pohádkovou fasádou se neskrývají žádné temné stíny.

Zasunu klíč do zámku a pospíším si, když zaslechnu pohyb z vedlejšího domu. Patří paní Quiggové, místní drbně. Nic jí neunikne a dává si záležet na tom, aby se klepy šířily nadzvukovou rychlostí. Celá vesnice bude vědět, že jsem zpátky, ještě než máma stihne postavit na čaj.

Vmáčknu se dveřmi dovnitř a zabouchnu za sebou. Pak upustím tašku na zem a opřu se o stěnu s pocitem, že jsem právě podstoupila křest ohněm. Zasměju se, protože to tak opravdu bylo. Nechápu, co mě to popadlo, že jsem se vrátila do Helstonu. Mezi zkoušky, o kterých jsem si myslela, že jim tu budu muset čelit, ovšem nepatřil Becker ani Brent. Já to ale dokázala, postavila jsem se k nim čelem a dala jim najevo, jak se věci mají. Jen ať dál hrají ty svoje ubohé hry, já budu žít dál.

„Ani hnout, hajzle!“

Vyjeknu, prudce se otočím a zjistím, že se mi před obličejem výhružně vznáší baseballová pálka. „Sakra!“ Zavrávám vzad a poslepu zašátrám po klice, přičemž mi srdce

málem vyskočí z hrudi. Najednou se příšeří ranního světla zvenčí prudce změní v ostrou záři umělého osvětlení.

„Eleanor?“ Chraplavý hlas zarazí můj zběsilý pokus o útěk a ruka mi na klíce dveří zamrzne. Chvilí počkám, než moje tělo přestane prudce pulzovat adrenalinem, a v duchu se pokouším ten hlas zařadit. Netrvá to dlouho.

„Paule?“ řeknu a pomalu se otočím. V hlavě mi narůstá zmatek, jako bych ho tam doteď měla málo. Baseballová pálka klesne k zemi a já si konečně pořádně prohlédnu majitele naší místní hospody. Je to mohutný člověk, je vysoký a podsaditý, a málem musí v nízké chodbě našeho domku sklonit hlavu, aby se neuhodil o strop. Má na sobě trenýrky, šedivé vlasy rozčuchané, velký nos křivý následkem spousty zlomenin, veliké kulaté břicho vystavené na odiv. Bývalý profesionální boxer sice dávno není ve formě, pořád ale působí impozantně. „Co tady děláš?“ zeptám se bezmyšlenkovitě a nespouštím zrak z jeho povětšinou veselého obličejce. Teď se ale moc vesele netváří. Jeho výraz osciluje kdesi mezi překvapením a rozpaky.

Paul se bezděky usměje a ucouvne. „Hm... ano... no...“ Koktá, zadrhává se a já se s narůstajícím zmatkem a rozpaky mračím čím dál víc.

Za jeho zády najednou zaslechnu nějaký zvuk, někdo do něj zezadu vrazí, až se zapotácí a udělá pár kroků dopředu. „Co se děje, Paule? Co se děje?“

Na to, abych zařadila *tenhle* hlas, nepotřebuju ani vterinu. Máma.

„To je v pořádku, Mary,“ uklidňuje Paul mou vyděšenou matku. Ta se snaží přitáhnout si župan k tělu a vyděšeně těká očima okolo sebe. Pak mě uvidí stát u vchodových dveří. Pusu mám otevřenou dokořán a v hlavě mám prázdno.

„Eleanor!“ vypískne máma a vrhne se vpřed, aby mě s rozběhem objala. Nejsem si jistá, jestli jí najednou dojde, že je něco v nepořádku, nebo zda to vyčte z mého výrazu, zastaví se ale dřív, než dorazí ke mně. Pak se opře o stěnu. „Eh...“ vydechne a vytřeští zrak.

Eh? Cítím, jak mi cuká v obličeji, a nechťíc se začnu usmívat. Nevím proč. „Co tady dělá Paul, mami?“ Je mi to ale jasné. V mé unavené mysli se rodí vysvětlení a vůbec se mi nelíbí, co mě právě napadá. Nebo si se mnou možná moje mysl jen hraje. *Prosím, řekni, že je to celá omyl!*

Máma se začne smát taky. Je to nervózní smích. Stejně jako ten můj. „Neříkala jsi, že se chystáš domů, miláčku.“ Udělá krok zpátky, vrazí Paulovi do břicha, ten natáhne ruku a vezme ji za paži, aby neupadla.

Nemůžu spustit zrak z toho, jak ji drží, a ani se nehnu, když odpovídám na matčinu obezřetnou otázku. „Myslela jsem, že to bude překvapení,“ řeknu tiše a dívám se, jak ji Paul pouští. Vzhlednu k němu, on se ale mému tázavému pohledu vyhne. Vysvětlení, které se v mé unavené mysli formovalo příliš pomalu, je najednou jistotou. Pohledem se vrátím k mámě. „Mami?“

Sevře rty a vydechne. „Chtěla jsem ti to říct kolik měsíců.“

„Měsíců?“ vykřiknu a překvapeně otevřu pusu. „Ale... jak to?“ Jsem úplně bezradná. „Měsíců?“

Máma celá povadne a scvrkne se a Paul ji zase chytí za paži, tentokrát jí nabízí oporu v jiné podobě. „Ano, měsíců,“ vzdychne. „Nechtěla jsem ti dělat starosti.“

„Dělat mi starosti?“ zeptám se a konečky prstů si přimáčknu na spánky. Začnu se hystericky smát, jak tu stojím před matkou a jejím... nevím kým, a dívám se, jak přede mnou rozpačitě přešlapují.

„Čaj?“ Máma mluví nepřirozeně vysokým hlasem, ukáže směrem do kuchyně a udělá krok vzad.

„Nechám vás tu, děvčata,“ řekne Paul. „Jen co se obléknu.“ Zmizí po schodech nahoru a já se hned přestanu smát.

Jdu za mámou do naší útulné kuchyně, kde se posadím na jednu ze starožitných dřevěných židlí. Sleduju ji, jak se dá do práce a zaměstná se přípravou čaje. Sepjaté ruce si opřu o stůl, záda rovná, nedokážu se uvolnit. Co jí mám říct? Co mi řekne ona? Začnu si okusovat vnitřní stranu pusy, zatímco se snažím vymyslet, jak k tomu mám přistupovat. Paul? Šok mi zakalil mysl a vůbec ničemu nerozumím. „Jak dlouho to trvá, mami?“

Stojí bez hnutí na druhé straně kuchyně a na pár vteřin se rozhostí ticho. „Pět měsíců,“ řekne tiše a otočí se ke mně čelem. Ohromeně vydechnu.

„Páni,“ řeknu a přemýšlím, jak jsem to mohla přehlédnout. Vždyť jsem do Londýna odjela teprve před pár měsíci. Byli spolu, ještě když jsem žila tady?

Sevře rty a jiskra v očích jí trochu pohasne. Pohlédne stranou.

Nevím, proč pocítím zklamání, když jí z očí zmizí záblesk štěstí. Bodne mě pocit provinění, další vrstva pocitu viny, kterou cítím pokaždé, když si vzpomenu na svého zemřelého otce.

Posadí se a na tváři se jí objeví nejistý úsměv. „Víš, že tvůj otec nebyl zrovna pozorný manžel, Eleanor,“ řekne a čeká, že její slova potvrdím. Já ale nemůžu. Připadala bych si jako zrádce. „Táta byl zamilovaný do svého obchodu.“

„Já vím,“ zašeptám. Se starým nábytkem se mazlil jako s milenkou, opatrně ho dával dohromady, jako by se dotýkal ženského těla. Jenže to tak nebylo, pánbůh pozehej.

„Nikdy jsem ho nepodvedla,“ řekne máma rozhodně. „Musíš mi to věřit. Ani jednou za celých čtyřicet let našeho manželství. Zhroutila jsem se, když zemřel, Eleanor. Zlomilo mě to.“ Natáhne se přes stůl, vezme mě za ruku a jemně ji stiskne. „Nikdy nepřestanu tvého otce milovat, drahoušku. Ale v mém srdci může být místo i pro další lásku.“

Pevně zavřu oči a snažím se sama pro sebe najít ve všem smysl. V té temnotě zahlédnu jiskru v máminých očích. Svítí totiž jasně, je skoro oslepující. Máma je šťastná. Kdo si sakra myslím, že jsem, abych ji o něco takového připravila? Byla dobrou manželkou. Plnila vše, co se na manželku sluší. Smířila se s tím, že tátovou vášní bylo jeho staré harampádí, jeho bezcenný poklad. Smířila se s tím, že byla až na druhém místě.

„Cítila jsem se hrozně provinile,“ řekne tiše. „Připadalo mi špatné, že se cítím šťastná.“

„Mami, přestaň.“ Zavrtím hlavou a proklínám sama sebe. Vím, jak se cítí, znám to sama. „Nemusíš mi nic vysvětlovat.“

„Já ale potřebuju, abys to věděla, Eleanor. Potřebuju, abys mě pochopila.“

„Já tě chápu,“ řeknu tiše a snažím se vnímat hlavně to, jak je máma spokojená. Je to moje matka, ale zároveň je to krásná žena, které to nikdy nikdo nedal pocítit.

„Děkuju,“ řekne máma a můj pocit provinění ještě vzroste. „Paul je opravdu moc milý člověk. Je velký, silný a společenský.“

Nejde si nevšimnout, že můj otec ani jednu z těch vlastností neměl. Paul je jeho pravý opak. „Je hezké tě vidět, jak se usmíváš.“ Navzdory svému obrovskému vnitřnímu zmatku ze sebe vymáčknu ta slova a snažím se, aby to znělo co nejupřímněji.

Máma zrudne. Za osmadvacet let mého života je to pokud vím poprvé, co vidím svoji matku, jak se červená. Jako by jí nebylo třiašedesát, ale minimálně o deset let mñ. Všimnu si taky, že má jiné vlasy, lépe sestřižené do účesu, který drží tvar, a ačkoliv je ráno, vidím, že je namalovaná. Je z ní nová žena, jako znovuzrozená. „Co vlastně děláš doma? Nedala jsi vědět.“

Všechno se ve mně sevře. „Stýskalo se mi.“ Ušklíbnu se a mám chuť se nakopnout, že mě nenapadl nějaký rozumnější důvod. Často jsem s ní telefonovala, a ani jednou jsem nedala najevo, že by se mi stýskalo po domově. Když k tomu přidám fakt, že jsem se nemohla dočkat, až z Helstonu vypadnu, nedivím se, když mě máma přejede tázavým pohledem. Taky jí neuniklo, jak jsem napjatá, poznám to podle toho, jak mě pevně chytí za ruku.

„Stýskalo se ti?“ zopakuje a pozorně mě sleduje.

„Stýskalo se mi po tobě,“ zkusím to znovu a lépe.

„Stýskalo se ti po mně?“

„Ano.“

„Zničehonic se tu objevíš, sotva se rozednší, a myslíš si, že ti uvěřím, že je to proto, že se ti po mně stýskalo?“

Vytrhnu jí ruku, jako bych měla pocit, že mi skrze náš dotyk dokáže číst myšlenky. „Ano, přesně tak.“ Sklouznu ze židle, vstanu a zamířím ke dřezu, abych opláchla hrneček od čaje. Drama, které se odehrálo od chvíle, kdy jsem vešla do mámina domku, mě dokázalo odvést od mých problémů. Teď, když jsem si byla nucena připomenout, co tu vlastně dělám, najednou cítím, jak mi útroby svírá bolest. „A taky musím vyřešit tátův obchod.“

„Dobře,“ řekne máma zlehka, já se zarazím, hrneček držím pod kohoutkem, ze kterého proudí horká voda, ta přeteče a opaří mě.

„Sakra!“

„Pojď sem.“ Máma si povzdechne, odstrčí mě a zavře kouhutek. Vezme mi hrnek a postaví ho na odkapávač. „Ukaž mi to.“ Opatrně mě vezme za ruku a dobře si ji prohlédne. „Nic to není.“ Podívá se na mě s pozdviženým obočím. „Minimálně ruku máš v pořádku. Tady si nejsem tak jistá.“ Poklepe mi na čelo a pak se pomalu přesune do kuchyně. „Až budeš chtít, můžeš mi říct, proč jsi opravdu doma,“ zavolá na mě.

Poklesne mi brada. Jen tak tak se udržím, abych jí neřekla, že na to nebudu připravená nikdy.

Vyjdu nahoru do svého starého pokoje a lehnu si na postel, načež vytočím Lucyino číslo. Pochybuju, že by se moje kamarádka spokojila se stejně neurčitým vysvětlením jako máma, a proto se nehodlám zmiňovat o ničem, co by se týkalo Beckera. Na to nemám sílu.

„Dobré ráno,“ zašvitoří spokojeně. Kdybychom se viděly osobně, je mi jasné, že by radostně poskakovala. Připadá mi to jako celé věky, co jsem ji viděla naposledy, i když to ve skutečnosti bylo teprve včera večer, co jsem ji nechala s Markem. Tohle byla nejdelší noc mého života.

„Jak sis užila včerejší večer?“ zeptám se, uvelebím se na polštáři a rozhlédnu se po známém prostředí svého starého pokoje. Všechno je tu přesně tak, jak jsem to opustila.

„Dokonale,“ řekne, oddychuje při tom a já se usměju. Mám z ní radost. „On je dokonalý, já jsem dokonalá, spolu jsme dokonalí.“ Slyším další těžké oddechování, a tak čekám, až popadne dech a vysvětlí mi, co se děje. „Na Covent Garden zase nefungují ty pitomé výtahy. Právě jsem vydusala pětasedmdesát schodů.“

„Fuj.“

„Jo,“ odtuší. „Jdu si sundat boty. Platí dnešní oběd? Nebo radši večeři?“

„Ehm...“ Zavřu pusy a marně ve svém unaveném mozku pátrám po nějaké přijatelné výmluvě. „Víš... ehm... Já jsem musela odjet.“

„Jak to myslíš, že jsi musela odjet?“

„Jsem u mámy.“

„Cože? Ty jsi v Helstonu?“

„Jo, naléhavá rodinná záležitost.“ Zajásám nad tím, jak mi to myslí, mimo jiné proto, že vlastně nelžu.

„Co se stalo?“

„Máma si našla nového přítele.“

Nastane krátká pauza. „Cože?“

„Moje máma, ona...“

„Jo, jasně. Já tě slyšela, Eleanor. Co je na tom naléhavého, prosím tě?“ Teď jsem v rozpacích zase já, protože technicky vzato se o nic naléhavého nejedná. Možná je to šokující, ale nevysvětluje to, proč bych utíkala pozdě v noci z Londýna.

„A co tvoje práce?“ zeptá se.

„Jaká práce?“ Mluvím teď jako robot, automaticky a bez emocí. Jinak to nedokážu.

Lucy zalapá po dechu. „On tě vyhodil?“

„Dala jsem výpověď,“ opravím ji. Uvědomím si, že s ní nedokážu nebo nechci sdílet úplně všechno.

„Povídej,“ nařídí mi a konečně přestane namáhavě oddychovat. To bohužel znamená, že má dost energie na to, aby mě přimáčkla ke zdi. „Včera večer jsi seděla u mě doma a sršela jsi optimismem, a druhý den ráno jsi stovky kilometrů daleko a zníš, jako by ti někdo umřel. Co se stalo?“

Při pomýšlení, že bych o tom měla vyprávět, mi vyschně v krku hrůzou. Nadechnu se, polknu, pak ještě jednou, na-

dechnu se a snažím se sebrat aspoň trochu síly, abych to ze sebe dokázala dostat a podělit se o své trápení. „Nemůžu,“ zaskřehotám a naštvane, prudce si otřu tváře, když ucítím, jak mi po kůži stéká malá mokrá kapka. Ztraceně, copak musím brečet?

„Co ti udělal?“ Lucy zní opravdu rozezleně.

„On...“ Škytnu a zakryju si oči, jako bych tak mohla zahnat vidiny jeho temné postavy v mém bytě. Nemůžu Lucy říct, co udělal. Nemůžu jí říct, že se mi vloupal do bytu a k smrti mě vyděsil. Nemůžu to říct *nikomu*, takže se s pravdou budu muset vyrovnat sama. „Nemůžu o tom mluvit.“

„Ten kretén,“ vyrazí ze sebe a ještě chvíli něco nesrozumitelně vrčí. Pak se rozhostí dlouhé ticho. Já jen čekám a doufám, že do toho moje kamarádka nebude dál štourat. „Dobře,“ řekne nakonec tiše, i když vím, že se do toho nutí jen kvůli mně. „V pohodě, jen nezapomínej, že až si budeš chtít promluvit, tak jsem ti k dispozici.“

Tupě zírám do prázdna na druhou stranu místnosti. „Děkuju.“

„Ach jo, Eleanor,“ vzdychne vzápětí. „Proč jsi mě nezazvala, když jsem začala básnit o Markovi? Promiň.“

„Nemusíš se omlouvat. Mark není kretén.“

„Vrať se domů,“ řekne tiše. „Koupíme si voodoo panenku a zapícháme do ní špendlíky.“

Trochu se usměju, jsem vděčná, že Lucy mám, upřímně nevím, co bych si bez ní počala. „Potřebuju si jen na pár dní odpočinout, než se rozmyslím, co dál. A když už jsem tady, můžu zařídit vyklizení otcova obchodu.“ Nikdy by mě nenapadlo, že se na vyklizení jeho obchodu budu někdy doopravdy těšit. Na pár dní mě to ale rozptýlí.

„Dobře. Kdybys mě potřebovala, zavolej.“

„Zavolám.“

„Hele, má tvoje máma opravdu nového přítele, nebo to byla prachsprostá lež?“

„Opravdu má.“ Snažím se zahnat obrázek Paula v trenýrkách, zatímco Lucy překvapeně hvízdne.

„A co na to říkáš?“

„Nevím,“ přiznávám. „Je šťastná, a to je nejdůležitější. V tom jí přece nebudu bránit. Dám ti vědět, kdy se vrátím.“

Rozloučíme se, zavěším, uvelebím se v posteli a jsem rozhodnutá na chvíli vypnout a jít spát.

Po hodině marného převracení je ale spánek pořád v nedohlednu. Můj neklid by se dal snadno přičíst tomu, že nemám potřebné pohodlí, ale tím to není. Jen se snažím vyčistit si hlavu a uvolnit se. Začínám být rozladěná, když se mi to nedaří, není to totiž mámina šokující zpráva, která mě nenechá v klidu usnout. Dokonce to není ani tím, že jsem doma a nejspíš budu mít tu čest se brzy potkat s některými přízraky z minulosti. V tom, abych našla ve své temnotě klid a mír, mi brání přízrak jménem Becker Hunt.

Jakmile zavřu oči, vidím jeho. Nadechnu se a cítím jeho vůni. Cítím, jak mi peřiny kloužou po kůži, a představuju si jeho dotek. Na zlomek vteřiny vypnu mozek a slyším jeho svůdný šepot. Polknu a cítím jeho jazyk ve svých ústech.

Otiskl se do mě po všech stránkách.

Kapitola 4

CELOU NEDĚLI jsem se utápěla ve svém žalu a vyhýbala se matce, aby ze mě nemohla vymáčkout informace. V pondělí jsem se zato probudila s odhodláním nepromarnit další den. Musím se vrátit do Londýna. Musím si najít novou práci. Druhá možnost je zůstat v Helstonu napospas vlastním výčitkám a minulosti. Tak to ne. Dnes ne.

Vyskočím a prohledám komodu ve svém pokoji. Hledám cokoli, co bych si mohla vzít na sebe. Nakonec si vyberu staré legíny a velký svetr. Dám si sprchu, obléknu se a sejdu dolů. Mámu najdu v kuchyni, jak vaří čaj.

„Vyspala ses dobře?“ zeptá se a podá mi šálek.

Zabručím v odpověď a napiju se. „Jdu do tátova obchodu.“

Máma rychle vzhledne a v jejích očích vidím strach – strach z toho, že ji budu chtít vzít s sebou. Usměju se a natáhnu se po její ruce.

„Zvládnu to sama,“ ujistím ji. Vím, že se obchodu vyhýbá, a chápu proč. Ze stejného důvodu jsem se mu vyhýbala i já. Abych se ale mohla posunout dál, musím si udělat pořádek v pozůstatcích své minulosti. A máma se opravdu potřebuje zbavit finanční zátěže. Je načase pustit se do toho.

„Děkuju,“ vezme mě za ruku a stiskne ji. „Chceš si teď konečně promluvit, nebo budeme dál předstírat, že se ti po mně stýskalo?“

Obrátím oči v sloup. „Stýskalo se mi po tobě,“ řeknu, odložím čaj a natáhnu si bundu.

„Takže ty máš dovolenou? Myslím z práce?“

„Tak nějak.“ Hodím si tašku na rameno a políbím ji na tvář. „Neboj, jsem opravdu v pohodě, ok?“ Nepotřebuju, aby si o mě moje máma dělala starosti. *Protože, Eleanor, není se čeho bát.*

Povzdechne si. „To nejsi, ale těžko to z tebe můžu vymlátit, vid?“

„Ne.“ Zamířím ke dveřím. „Co budeš dneska dělat?“

„S Paulem...“ Utichne, když se otočím a podívám se na ni. Rozpačitě se usmívá. „... Chceme jít na nákupy.“

Usmívám se, když vidím v jejích očích jasné jiskřičky. Sluší jí to. „Užijte si to.“

Přikývne a já jsem si skoro jistá, že jí v očích zahlédnu slzy. Vezme mě to za srdce. Uvědomím si v té chvíli, že nejlepší dárek, který bych mohla mámě dát, je své požehnání.

Vyjdu z domu a na schodech se na chvilku zastavím a zhluboka se nadechnu. Pak se vydám na krátkou procházku do vsi. Skoro slyším, jak mě celou cestu pronásleduje šepot. „Eleanor, ty jsi přijela domů,“ zavolá na mě pan Keller, místní truhlář, z druhé strany ulice, zatímco nakládá žebřík na střechu svojí dodávky. „Rád tě vidím.“

„Jsem tu jen na chvilku,“ zavolám a zamávám mu.

Než se dostanu do tátova obchodu, mám dojem, že jsem potkala snad všechny obyvatele Helstonu. Všechny, kromě mého bývalého přítele a bývalé nejlepší kamarádky, což mi vyhovuje. Snad se mi podaří udělat, co musím, a zmizet bez podobných náhodných setkání.

Odemknu si a rozhlédnu se kolem sebe. Přemýšlím, kde mám začít. „Bože, tati, víc krámů jsi sem nacpat nemohl“

Odložím tašku a vezmu do ruky akvarel opřený o stěnu. Usměju se a vzpomenu si, kde k němu táta přišel – při vyklízení domu ve vedlejší vesnici. Tenkrát před lety se domů vrátil s dodávkou plnou nových „pokladů“. Byl nadšený, zatímco já jsem marně přemýšlela, kam to proboha všechno chce uložit. Obchod byl vždycky nacpaný k prasknutí, a přesto táta pokaždé dokázal vykouzlit další místo, kam ještě něco přidat. A teď ho musím vyklidit.

Vyndám telefon a podívám se na Google, abych našla nějaké vyklízecí firmy z okolí. Najdu jednu firmu jen o pár vesnic dál a zavolám jim, abychom domluvili odvoz. „Později dnes odpoledne to bude ideální, děkuju.“

Vyhrnu si rukávy a pustím se do práce. Během následujících hodin spálím snad milion kalorií, když stěhuju všechno, co jen dokážu, na dvorek vzadu. Teprve když už zbývají jen větší kusy nábytku, uvědomím si, že jsem to úplně nepromyslela. Nedokážu všechno sama vystěhovat. Posadím se na repliku staré skříňky, abych trochu popadla dech, a odfouknu si z rukávu svetrů pavučinu.

„Ahoj, Elle.“

Vzhlednu. „Davide,“ vydechnu. Na prahu tátova obchodu stojí můj bývalý.

„Zaslechl jsem, že ses vrátila.“

Zasměju se pro sebe. Tahle vesnice, kde si ani neuprdneš, aby o tom nevěděli všichni obyvatelé. „Jsem tu jen na chvíli.“ To chci ujasnit hned. „Co tady děláš?“ Vstanu, musím se něčím zaměstnat, a tak tlačím stůl k zadnímu vchodu do obchodu.

„Nebereš mi telefon a neodpovídáš na zprávy.“

Přestanu tlačit stůl a obrátím se k němu čelem. Teprve teď si všimnu, že trochu zhubl. Jeho vysoká postava je štíhlejší

než obvykle. „Proč bych to dělala?“ zeptám se. „Proč bychom se k tomu měli znovu vracet? Udělal jsi to, co jsi udělal, s mojí nejlepší kamarádkou, a já se z Helstonu odstěhovala. Co bys chtěl? Abych ječela a brečela? Oba jsme se posunuli dál.“

„Opravdu?“ zeptá se a mě to vyvede z míry.

„Máma mi říkala, že tě vídá s Amy. Takže ano, předpokládám, že ses posunul, a u sebe jsem si tím jistá.“ Neříkám úplnou pravdu, David ale nepotřebuje znát podrobnosti o tom, jak bláznivě se můj život odvíjí od chvíle, kdy jsem zmizela z Helstonu.

„Amy samozřejmě vídám. V téhle vesnici je těžké se komukoli vyhnout, Eleanor. To přece víš nejlíp sama.“ Vejde do obchodu a rozhlédne se kolem sebe. „Možná tomu nebudeš věřit, ale oba litujeme toho, co se stalo. Oběma je nám to líto.“

„Díky za omluvu.“

Překvapeně zamrká. „Není zač,“ odpoví nejistě.

Znovu začnu tlačit stůl a hekám úsilím. Je to zvláštní. Myslela jsem si, že jakmile potkám svého bývalého, úplně se sesypu, nebo se rozčílím a bude mi to líto. Ve skutečnosti je to přesně naopak. Mám pocit, že jsme to konečně uzavřeli, což je zvláštní. Přestanu se pokoušet protlačit stůl dveřmi, opřu se rukama o okraj desky, oddechuju jako zoufalec.

„Chceš pomoci?“

Otočím se na Davida a zjistím, že si z legrace protahuje svaly, které nemá, a rozpačitě se na mě usmívá. „Řekněme, že je to nabídka na usmířenou.“

Smějeme se spolu a je to příjemné. Ustoupím stranou, aby se ke mně mohl připojit, on přistoupí a zvedne jednu stranu stolu, zatímco já se chopím té druhé. „Tohle nic neznamená, jen to, že už mě nebaví tě nenávidět,“ řeknu, chci,

aby mezi námi bylo jasno. Není to ani tak, že by mě nebavilo ho nenávidět, jen na to zkrátka nemám energii.

Usměje se. „Opravdu jsi se posunula dál, Eleanor?“

Přikývnu a snažím se tvářit sebejistě. „Ano.“

„To jsem rád.“

To nemusíš, můj život je teď v troskách. „Díky,“ usměju se mírně. „Můžem?“

„Jo.“ Sehne se, zvedneme stůl, vymanévrujeme s ním ven a na dvorku ho postavíme na zem. Pak se vrátíme zpátky dovnitř. „Bože, úplně jsem zapomněl, kolik harampádí tvůj táta dokázal nashromáždit,“ řekne David a trochu vyplašeně se rozhlíží kolem sebe.

Trochu se zasměju, nijak mě to neurazí. Jako bych se teď nedokázala zlobit na nikoho jiného než na Beckera. Dokonce ani na mého bývalého, který mě pěkně podrazil a technicky vzato to byl on, kdo mě poslal do Londýna do spárů Beckera Hunta. Když tu teď ale stojím v tátově obchodě a dělám něco, co jsem měla udělat už před mnoha týdny, cítím skoro klid. Hněv mě opustil, na jeho místo nastupuje smíření.

„Co s tím vším uděláš?“ zeptá se mě David a rozhlédne se po těch hromádách harampádí.

„Později to tu vyzvedne vyklízecí firma.“ Ukážu na skříňku, David přejde dovnitř, vezme jednu stranu, zvedne ji a já ji zdvihnu z druhé strany.

„A co s tím udělají?“

„Nejspíš to zlikvidují.“

„To je ale hrozná škoda.“ Oba zrudneme v obličeji, když zvedneme těžkou skříňku a pomaloučku se šouráme ven. „Moje firma dělá takovou akci pro veřejnost,“ odfrkne si. „Nevadilo by ti, kdybych si z toho něco vzal? Dal bych to do azylového domu pro bezdomovce.“

I když mám zuby zaťaté námahou, zašklebím se. „Odkdy je z tebe takový svatoušek?“ David se uhodí loktem o rám dveří, až je to slyšet.

„Do prdele!“

Zasměju se a musím skříňku rychle položit, než si ji pus-
tím na nohu. „Karma je zdarma, abys věděl.“

Ušklíbne se, položí skříňku i na svojí straně a tře si loket. Já se pro sebe dál směju. Nebylo to ani moc vtipné, ale ten smích je mi hrozně příjemný. A tahle chvíle mi dá přesně to příjemné rozptýlení, které potřebuju, abych dokázala svou pozornost odvrátit od těch ostatních věcí.

Později odpoledne vejdu do domu a vypadám, jako bych se vyválela v pavučinách a v rozsypané mouce. Snažím se trochu oprášit a při tom zabloudím do kuchyně.

„Zrovna jsem ti chtěla zavolat,“ řekne máma a míchá něco v hrnci na plotně. „Myslela jsem, že jsi tam spadla do nějaké bezcenné vázy.“

Namočím si prst do guláše a olíznu z něj omáčku. Mám hlad. „David mi pomohl.“

Máma přestane míchat a nevěřícně se na mě podívá. „Opravdu?“

Pustím tašku na židli a natočím si sklenici vody. „Není to tak, jak si myslíš. Omluvil se, já omluvu přijala, tím to končí.“ Rychle se napiju vody, jsem vyprahlá. „V obchodě jsme nechali pár kousků, které David chce prostřednictvím charitativní akce své firmy věnovat azylovému domu pro bezdomovce. Dala jsem mu klíče, aby se dostal dovnitř a mohl si je vyzvednout. Zbytek je vyklizený na dvore, připravený k odvozu.“

Usměje se. „Děkuji ti.“

„To nemusíš.“ Dopiju vodu, postavím sklenici ke dřezu a zamyslím se. Je prázdný, tátův obchod je prázdný. Zato moje srdce je plné vzpomínek. Usměju se a zahřeje mě u srdce. Jako by ze mě spadl balvan.

„Večer si zajdu na skleničku,“ řekne máma a zase začne míchat. „Půjdeš taky?“

„Říkala jsem si, že se zítra vrátím do Londýna,“ řeknu tiše. Jsem teď docela rozjetá a měla bych toho využít.

„Tak se dnes pojd' rozloučit.“

Podívám se na sebe, jsem celá uondaná a nemám na nic náladu. „Nemám co na sebe.“

„Tak někam zaběhneme a něco ti koupíme.“

Podívám se na ni. „Pochybuju, že v Helstonu najdu něco použitelného na sebe, leda bych chtěla zajít do místní herny binga.“

„Nebud' taková pesimistka,“ pokárá mě máma a uraženě našpulí pusu. „Otevřeli tu nový malý butik. Vsadím se, že tam něco budou mít.“ Podívá se na hodinky. „Jsou čtyři hodiny. Zavírají až za hodinu.“ Sundá si zástěru a utře si ruce do utěrky. „Pojd'.“ Popadne mě a vyvede mě ze dveří a cestou si vezme kabát a kabelku. „Něco ti koupím.“

„To ne, mami,“ namítnu chabě. Máma nemá peněz na rozhazování. Nenechám ji, aby za mě utrácela.

Zavře za sebou dveře a zavěsí se do mě. „Je mi jasné, že moje dcera je v Londýně obletovaná zleva zprava, já bych ti ale ráda udělala radost.“

Obletovaná zleva zprava? V duchu si odfrknu. V Londýně jsem za blbce. „Mami, to opravdu nemusíš.“

„Nemusím, ale chci. Už se o tom nebudeme bavit.“ Našpulí pusu v přehnaně uražené grimase, která u mě má vyvolat pocit provinění, což se podaří. Vzdám to a ona nás vede

dál. Měla bych její novou odvahu pochválit a podpořit, ne jí to kazit.

„Až se budeme oblíkat, dáme si k tomu víno,“ dodá rozhodně.

Zasměju se pro sebe a říkám si, že tuhle paní opravdu neznám, a musím říct, že je mi dost sympatická.

Když máma vejde do kuchyně, zůstanu na ni zírat. Jsem v šoku. Je z ní totální kočka. „Kristepane, mami.“

Zachichotá se a předvede dokonalou otočku. „Co myslíš?“

Co si myslím? Myslím, že jde do místní hospody, ne do Královské opery. „Nádhera,“ řeknu, protože ona opravdu nádherná je. Krásnou postavu s dokonalými křivkami halí nádherné tmavě modré zavinovací šaty se stříbrnými ramínky. „Ty máš podpatky?“ Podívám se na její nohy obuté do nádherných lodiček na jehlách. Nikdy jsem ji v takových botách neviděla. Obouvala se vždycky tvrdošíjně do obyčejných sešlapaných balerínek.

Ukáže si na nohy a zatváří se hrdě. „Už si na ně začínám zvykat.“

Ještě před chvílí jsem měla pocit, že jsem v pohodě, ovšem pak vtančila do kuchyně moje nová máma a já si teď připadám dost nevhodně oblečená. „Promiň, ale neříkala jsi, že jdeme do Saracenes Head?“ Prohlédnu si svoje jednoduché černé šaty, které jsem ke svému překvapení objevila odpole dne na nákupech.

„Ano.“ Vezme si skleničku s vínem a usrkne, je to úplná dáma. „Tyhle šaty mi koupil Paul.“ Vpředu si je uhladí a pečlivě sleduje, co na to budu říkat. „Ještě nikdy mi žádný chlap nekoupil šaty.“

Trochu mě to dojde a zamrknám překvapením. Vypadá hrozně spokojeně. *Zaslouží si, aby ji obškakoval*, ale nemůžu se zbavit pocitu, že zrazuju památku svého otce, když si dovolím mít za ni radost. „Vypadáš krásně, mami.“

Tváře jí zrudnou a červené rty roztáhne do širokého úsměvu. „Děkuju ti, miláčku.“ Sesbírám své tmavě blond vlasy a sepne si je na temeni do gumičky. „Připravena?“

Když vkročíme do hospody, všichni se po nás otočí. Máma kráčí k baru, jako by jí to tu patřilo, odloží kabelku a zářivě se usměje, zatímco Paul všeho nechá a jde ji obsloužit.

„Skleničku vašeho nejlepšího bílého vína, pane hostinský,“ řekne sebevědomě a posadí se na barovou stoličku. Připojím se k ní a nedokážu se ubránit ušklíbnutí, když sleduju, jak spolu máma a její nový přítel nehorázně flirtují.

„Cokoli si dáma bude přát.“ Paul se usměje a v očích mu zazáří. „Vypadáš úžasně, Mary.“ Máma se zasměje, zatímco Paul se natáhne pro vinnou skleničku. „A pro tebe, Eleanor?“

„Pro mě totéž,“ řeknu přiškrceným hlasem a rozhlédnu se po baru, abych je nemusela sledovat, jak na sebe navzájem vrhají žádostivé pohledy.

Ta stará anglická hospoda praská ve švech a z jukeboxu se line překvapivě moderní hudba. Právě teď z reproduktorů zní „Giant“ od Calvina Harrise a Rag'n'Bone Mana a ve volném prostoru na opačné straně hospody, který slouží jako taneční parket, dokonce pár lidí tancuje.

Po baru ke mně připluje sklenka s vínem, zvednu hlavu a zjistím, že se na mě Paul usmívá. „Děkuju,“ zamumlám.

„Hned se vrátím.“ Máma seskočí ze stoličky, zamíří napříč hospodou a pozdraví se cestou úsměvem se skupinkou žen. Je to taktický tah, chce mě nechat s Paulem o samotě. Potvora.

Postává za barem a čeká, až něco řeknu. Napiju se vína a přemýšlím, *co bych proboha měla říkat*. Můj pocit provinění jen narůstá a v hlavě se mi honí myšlenky na tátu.

„Chápu, že to pro tebe musí být těžké,“ začne Paul, jakmile je mu jasné, že se nechystám s rozhovorem začít. Když položím skleničku, dolije mi víno, jako by mu došlo, že by mě víno mohlo trochu uvolnit. „S tvým tátou a tak,“ dodá.

Znovu se napiju, udělám cokoliv, abych se zaměstnala, protože vůbec netuším, co mám říkat.

„Všichni si ho tady vážili.“

V puse převaluju doušek vína a podívám se na Paula. Vážili si ho? Polknu a odkašlu si. „Tím myslíš to, že ho tu všichni měli za výstředního?“ Chápu, že se Paul snaží být diplomatický, ale není žádné velké tajemství, že většina lidí z okolí byla přesvědčena, že táta je výstřední blázen.

Paul se rozpačitě stáhne. „Jen chci, abys věděla, že si ho nesmírně vážím.“

„Byl to dobrý člověk,“ odpovím tiše a podívám se na mámu, která se při rozhovoru trochu pohupuje. Jestli začne tančit, myslím, že bych mohla i omdlít. „Ale nikdy se mámě nevěnoval tak, jak by si bývala zasloužila,“ dodám zamyšleně.

„Já se jí věnuju naplno,“ řekne Paul, a když se otočím, vidím, že se usmívá a míří na druhý konec baru obsloužit dalšího zákazníka. Přesto svůj pohled nedokáže odtrhnout od mámina zadku. Mám chuť přeskočit bar a zakrýt mu oči dlaní. Svůj zadek jsem rozhodně zdělila po mámě. Beckero-va záliba v tom mém je najednou to jediné, na co dokážu myslet, poposednu na stoličce a čekám, až se dostaví známý nepříjemný pocit z pár pořádných výprasků. Nedostaví se a já si přiznám, že mi to chybí. Chybí mi *on*. Poprvé dnes pro-

hrávám svůj boj o udržení svých myšlenek na uzdě. Možná jsem dokázala uzavřít svůj vztah k tátovu obchodu, a dokonce i ke svému bývalému příteli, myslím ale, že Beckera Hunta nikdy doopravdy neuzavřu. Drží to moje pitomé srdce v rukou příliš pevně.

O hodinu později moje matka tančí, zatímco já pořád ještě sedím na stoličce a smírju se s tím. Odmítla jsem její nabídku, abych se k ní na parketu přidala, a většinu večera jsem se zaměstnávala zdvořilými úsměvy a povídáním se spoustou místních. Vyčerpává mě předstírat, jak jsem spokojená, a přesvědčovat všechny, jak úžasný je můj nový život v Londýně. Absolvovala jsem rozhovor nejspíš úplně s každým, kdo se toho večera v hospodě objevil, a už toho mám plné zuby.

Sklouznu ze stoličky, proklouznu kolem mámy na parketu a zasměju se, když mě chytne za ruce a zatočí se mnou. „Jdu jen na záchod,“ snažím se překřičet Prince, který zpívá „Kiss“.

„Suchare.“ Zasměje se, pustí mě a odtančí k Paulovi, který jí okamžitě podá novou sklenku vína.

Najdu dámské záchodky a potom, co si dojdou na záchod, nakloním se k zrcadlu a promnu si bledé tváře. Vidím, jak mi padají víčka, a nejsem si jistá, jestli je to tím, že jsem trochu připitá, nebo hodně unavená. „Je šťastná,“ řeknu svému odrazu a zaženu ten nesmyslný záchvěv zklamání, který ve mně to přiznání vyvolá. Najednou mám pocit, že bylo zbytečné dělat si o ni starosti a ubezpečovat se, zda je v pořádku, telefonovat jí, abych se zeptala, jak se jí daří. Mám z toho radost a zároveň mě to trochu mrzí, nemluvě o pocitu viny. Ani ve snu mě nenapadlo, že by se mohla po-

sunout dál. Nikdy jsem si ji nepředstavovala s nikým jiným než s tátou. Co by na to asi říkal? Na mámu s Paulem?

Potřesu hlavou, zaženu ty myšlenky, popadnu kabelku, narovnáám se, rychle si prohrábnu vlasy. Pak se otočím, vezmu za kliku a otevřu dveře.

„Davide,“ vyjeknu a uskočím dozadu. „Ježíši, tys mě vyděsil.“

Provinile pokrčí rameny. „Promiň.“ Připadá mi pak, že je v rozpacích a neklidně se ošívá. „Elle, můžeme si promluvit?“

Něco v tom, jak se na mě dívá, jako by se za něco styděl, mě nutí k ostražitosti. „Proč?“

„Rád jsem tě dnes viděl.“

Ach ne. „Davide...“

„Byla to zábava, vid? Jako za starých časů?“

Kristepane. „To, že jsem přijala tvoji omluvu, neznamená nic dalšího,“ řeknu pevně. „Můžu ti odpustit, a věř mi, že to dělám jen kvůli sobě, ne proto, abys měl lepší pocit z toho, cos mi udělal. Nehodlám na to ale zapomenout, Davide.“ Projdu kolem něj a zhluboka dýchám.

„Elle, prosím.“

„Nech toho, Davide, prosím tě.“ Prodíráám se davem, nejsem připravená vést tuhle debatu. Jsem úplně hotová.

„Byla jsi hrozně odtažitá,“ zavolá a jde za mnou. „Jako bys už byla pryč.“

Cože? Ne. Tohle se mu rozhodně nepodaří hodit na mě. Rozzuřeně se otočím. Ten střet, kterému jsme se předtím v tátově obchodě zvládli vyhnout, přijde právě teď. Nevím, proč mám zrovna teď chuť ho rozsápat na kusy. Možná je to tím, že jsem hrozně unavená. Nebo možná tím, že moje dřívější odhodlání dnes večer zesláblo a začala jsem myslet na Beckera.

„Takhle to vysvětluješ?“ Je mi jedno, že má pravdu. Fyzicky jsem byla v Helstonu, ale duchem jsem byla jinde, snila jsem o... svých snech.

Zarazí se a já si uvědomím, že veškerá pozornost je upřena na nás. V hospodě zavládne hrobové ticho. Ani hudba nehraje, jako by náš spor zajímal i samotný jukebox. „Promiň,“ zamumlá David teď.

„Už ses mi omluvil a já omluvu přijala. Nechme to tak.“ Otočím se k odchodu, ale zjistím, že se obracím zpátky a na jazyk se mi toho hrne spousta. Dávám to za vinu i vínu, které jsem vypila. „Vlastně ne, nenechávejme to tak. Udělal jsi mi laskavost, Davide. Když jsi se vyspal s mou nejlepší kamarádkou, udělal jsi mi laskavost.“

Paul se tu objeví s novou sklenkou vína a já ji s úsměvem, vděčně přijmu.

Načež ji Davidovi chrstnu do obličeje.

Celá hospoda zalapá po dechu, zdá se mi, že to trvá celou věčnost. David tu stojí s otevřenou pusou, ohromeně mrká a přemýšlí, co to do mě sakra vjelo. Protože ta malá, hodná Eleanor Coleová by něco takového nikdy neudělala. No jo, jenže Eleanor Coleová se změnila. Eleanor Coleová si už nenechá nic líbit. Eleanor Coleová našla svůj oheň.

„Změnila ses, Elle.“ David přešlápne, zamračí se a podívá se na mě, jako by mě nepoznával. To je dobře. Já totiž nechci, aby mě poznal. Protože už nejsem ta holka, se kterou celé roky chodil. „Copak, myslíš si teď, že jsi lepší než my?“ zeptá se. „Myslíš si, že jsi velká holka, lepší než my chudáci, když máš práci v Londýně a žiješ si ten svůj městský život?“

To je přesně on. Můj bývalý přítel, necitlivý kretén. Nic horšího mi říct nemohl. Když pomyslím na to, že jsem mu

odpustila, říkám si, že jsem úplný idiot, a to ve více ohledech.

„Myslím, že bys měl odejít, Davide,“ řekne Paul diplomaticky, kývne směrem ke dveřím, dolije mi víno do skleničky a pohledem mi naznačí, že tuhle už bych vylívat nemusela.

„Jasně,“ zasměje se David. „Mělo mě napadnout, že budeš na straně Elle, když teď chrápeš s její matkou.“

Překvapená lapání po dechu, která hospodu zaplaví tentokrát, vyjadřují oprávněné zděšení. Mámin nový přítel je podsaditý chlap a bývalý profesionální boxer. Nikdo si s ním nezahrává. Není nijak na překážku, že je mnohem starší než David. „Važ slova, synku,“ varuje ho a nakloní se přes bar. „Nemysli si, že tě odsud nevyrazím.“

David výhrůžku ignoruje, povzdechne si a podrbe se na hlavě. „Elle, je mi to líto. Můžeš mi dát chvilku na vysvětlení?“

„Co chceš vysvětlovat? Udělal jsi, co jsi udělal, a já už se k tomu nehodlám vracet.“ Položí mi ruku na paži, setřesu ji a sevru rty, abych zarazila proud nadávek, které se mi derou na rty. „Nikam ses neposunula,“ řekne. „A já taky ne. Nemůžeš popřít, jak skvěle nám dnes spolu bylo.“

Ignoruju ho, to ovšem vyžaduje veškerou moji vůli. Posadím se zpátky k baru a nerozvázně hltám víno z čerstvě dolité sklenky. Kolem mě nastalo hrobové ticho a mě by to mělo znervózňovat, ale já cítím jen vztek a ten dokáže přehlubit to, že se na mě teď soustředí zaujatá pozornost celé hospody. Vsadím se, že si to všichni užívají. Milují drama i drby. Vesnické tamtamy začínají bubnovat naplno.

„Davide,“ řekne máma a já slyším, jak jí klapou podpatky, když se blíží k baru. Bože, ta ženská je světice. Právě ji pořádně urazil a ona to nedá ani v nejmenším najevo „Pojďme ven...“

Přeruší ji bouchnutí vstupních dveří a chladný vánek, který sem zavane zvenčí. Zaslechnu další lapání po dechu i kradmé šeptání.

Jako by sem právě vstoupilo cosi velkolepého.

Pak uslyším známý hlas, který zdvořile řekne: „Dobrý večer.“

A je mi jasné, co se právě stalo.

Kapitola 5

CÍTÍM MRAVENČENÍ v každém nervovém zakončení. Pevně sevřu sklenici a upřu pohled na horní polici baru. Zavládne tu ticho. Znepokojivé ticho. Dívám se před sebe, srdce mi buší v krátkém staccatovém rytmu, a když se opatrně podívám na obě strany, aniž bych otočila hlavu, vidím, jak všichni v mém zorném poli hledí upřeně ke dveřím – oči vytřeštěné, ústa otevřená, nikdo ani nepípne.

„Myslím, že jste byl požádán, abyste odešel.“ Z Beckerova tónu je cítit výhrůžka, proti které bych se neodvážila postavit ani já. Pohled upřu na sklenici s vínem a hrozí, že ji každou chvíli rozmáčknu. Musím se pokusit uvolnit své sevření, ale ta sklenice jako by byla to jediné, co mi zabraňuje se v narůstajícím panickém záchvatu skutálet z barové židle přímo na zem.

„Kdo sakra jste?“ David se automaticky začne bránit a mě to vůbec nepřekvapuje. Je mi jasné, že jakmile se otočím, uvidím před sebou Beckera v parádním obleku, s dokonalým účesem a s brýlemi spočívajícími na špičce jeho dokonalého nosu. David se musí cítit ohrožený. Žádný muž není příznivcem Beckerovy hříšné krásy.

Znovu se napiju vína, ačkoliv vím, že musím přestat pít. Srovnat se s Davidem je jedna věc, Becker je ovšem úplně jiná liga, co se síly vůle týče. Rozhodně mi nepomůže, když se opiju do němoty.

Ticho je přímo hmatatelné a všichni na nás soustředí plnou pozornost.

„Do toho, kdo jsem, ti nic není.“ Slyším za sebou rovnoměrné Beckerovy kroky, přibližují se ke mně, a vidím před sebou Paula, jak ho sleduje, zatímco se ke mně něco nebo *někdo* zezadu blíží. Ten *někdo* je vysoký. Koutkem oka ho zahlédnu, jak se posadí na stoličku vedle mě, koleno kousek od toho mého. „Haig na led, prosím.“

Cítím, jak se David za mnou ošívá, teď ovšem nejsem v pozici, kdy bych mohla situaci jakkoli ovlivnit. Nejradši bych jim oběma uřízla koule, jenom se nedokážu rozhodnout, kterému z nich chci ublížit víc. „Co tady děláš?“ zasyčím koutkem pusy a odmítám se na něj podívat.

„Dal jsem ti spoustu času, abys přišla k rozumu,“ prohlásí věcně a sebejistota z něj přímo číší. „Ten čas právě vypršel.“

„To nemyslíš vážně?“

„Nikdy v životě jsem to s ničím nemyslel víc vážně. Ani s mistry umění. Ani s nedocenitelnými poklady. Dokonce ani s Glorií, a ty víš, co cítím ke svému drahocennému, nedocenitelnému Astonu.“ Už se nedokážu dál ovládnout a podívám se mu přímo do očí. Obličej má vážný a bez výrazu. Paul mu tiše podá sklenku a on ji zvedne na znamení díky. Pak si pořádně lokne a upře na mě pohled svých oříškových očí. „Vypadá to, že bývalí partneři jsou dnes na lovu, takže řekněme, že všechno je ještě *vážnější*.“ Dál se tváří netečně, i když cítím hrozbu, která z něj vyzařuje. „Já to nevzdám, Eleanor.“ Otočí se na Davida, který stojí tiše za námi a nejspíš nevěřícíně zírá. „Ty jsi ještě tady?“

„Kdo sakra jste?“ vyprskne znovu můj bývalý, cítím cosi mezi vztekem a upřímnou zvědavostí, a pokouší se urovnat si košili promáčenou vínem.

„Jsi hluchý?“ zeptá se Becker a já se zašklebím. V hospodě dál vládne hrobové ticho, veškerá pozornost je upřená na nás. „Už jsem ti říkal, že to není tvoje starost. Tak šup.“

„Nikam nejdu,“ zasměje se David. „Tohle je můj lokál.“

„Je čas jít, Davide,“ ozve se Paul a obejde bar.

Sleduju jeho kroky a dívám se, jak otevírá dveře.

„Ještě jsme spolu neskončili, Elle,“ řekne David a já se krátce podívám na Beckera, jako bych se ujišťovala, že to slyšel. „Ty to víš a já to vím taky.“

Mlčím, ale Becker se ale na stoličce otočí a nadechne se. „Věř mi,“ řekne klidně a upře na mého bývalého smrtící pohled. „Vy dva jste spolu skončili.“ Je krásný jako obvykle, oblečený do tmavě šedého obleku, aby udělal dojem. Přejdu si, abych se na něj bývala vůbec nepodívala.

Otočím se zpátky k baru, zavřu oči a znovu se napiju vína v naději, že se mi podaří utišit narůstající neklid, který cítím v útrokách. „Prosím, odejdi,“ zamumlám a slyším za sebou tiché šeptání davu, všichni se určitě dohadují, co je Becker zač.

„Nikam nejdu, dokud neslíbíš, že půjdeš se mnou.“

Cítím, jak se do mě z boku zavrtávají jeho oči. „Na to si počkáš.“

„Já nikam nespěchám,“ zašeptá, když mi rukou přejede po noze a položí mi ji na koleno. Odstrčím mu ruku, rozčilená na své tělo, které se rozpálí jen tím krátkým letmým dotykem. „Celé roky jsem strávil hledáním kusu mramoru, který nejspíš není k nalezení, Eleanor. Myslíš, že mě čekání na tebe vyvede z míry?“ Znovu najde mé koleno a stiskne ho. „Zvlášť když chceš, abych tě našel, princezno.“

„Nechci, abys mě našel. Chci zapomenout, že jsem tě kdy potkala.“

„Lhářko.“